

Van een oud paaltje en een oud verhaaltje

Op het kerkhof van Haule

Zo stond ik dan gistermorgen op het kerkhof te Haule. Het begon te regenen en de wind woei om de grafstenen: de herfst zette overduidelijk in. Nu moet dan de winter nog komen, vóór het weer beter zou worden de raven krijsten om het kleine torentje. Enfin, je wordt wat droevig op een kerkhof, als het regent en als je weet dat er nog veel regen zal komen. Maar ik vond er een oud, grijs paaltje, gebarsten en tegen de aarde geheel weggerot; het stond nog overeind en het droeg nog de oude loden plaat, waarin met sierlijke krulletters en in duidelijk schrift een heel verhaal staat gegrift. Dat groene paaltje staat op het graf van een oude vrouw, die heel lang geleden jong is geweest en heel lang geleden oud is geworden en in de loden plaat staat: „Den 24 April 1769 is in den Heere ontslapen De Agtbare Aaltjen Folkerts in leeven Huysvrouwe van Hinke Eits Koldenborg. Olt zijnde 72 Jaaren en 11 Maanden en 14 Dagen en Leidt alhier begraven". Maar omdat het geen steen is geworden, die op dit graf kwam te staan en omdat op een loden plaat door een goede schrijver vele letters kunnen worden gezet, is er nog een boodschap aan het nageslacht opgetekend: voor U en voor mij en voor allen die het kunnen lezen. Of Aaltjen dit zelf nog heeft besteld, of dat haar echtgenoot deze regels tot troost dienden, of dat de kinderen hun goede moeder tot voorbeeld wilden stellen, zal nu niemand meer kunnen uitmaken. Het staat er.

„Sta Wandelaar en merkt eens op. Ik heb U wat te zeggen. O, gij mens, gedenk hoe het wesen mag, Daar Duizend Jaren zijn als eenen dag. Og dat de mens wiste, hoe droevig hij hem vergiste en wat hij dog verliest, Die het tijdelijke boven het Eeuwige kiest. Want als hij van hier moet scheiden, Zo heeft hij niet een van beiden. Diese schat heeft God mij gegeven. Al voorwaar ontving ik een nieu leven, en dat heeft God in mij bewaart, door zuchten, bidden en de strijden, dan mag ik mij nu vermaken, dog te haast kom ik op het ent, Daar zal ik mijn Jesus vinden Die mijn liefste is boven alle beminden. Daar mag ik mij nu vermaken, daar mijn herte zo kwam na haken. En ontdaan van alt verdriet, daar ik Jesus nu geniet.

Ag wat zijn dit soete stroomen, Roeij dog an alle gij vromen."

Nog een verhaaltje

En dan is er bij dit paaltje nog een verhaaltje, dat enkel nog leefde in de herinnering van een paar mensen. Zo schreef de heer L. B. van der Bos van Nij beets ons:

,floe't ik in pear dagen lyn mei myn heit op it tsjerkh f fan Haule wie, brocht hy my by in houten pealtsje mei in plaet d r oan. En Heit fortelde, dat hy san 60 jier lyn by boer Sander van Weperen op'e Haule tsjinne. Van Weperen die in bulte foar it doarp en foar de minsken. Sa kaem hy op in kear th s mei de plaet fan it gr fpealtsje en liet fuort op it hiem in eken beam kapje. Ut dy beam moast de timmerman op syn kosten in gr fpeal seagje en doet alles klear wie en de plaet wer op de nije peal spikere siet, liet de boer my de gr fpeal wer to plak sette".

Tot zover de heer Van der Bos, die nog opmerkte, dat opnieuw het graf van Aaltjen Folkerts aan een nieuwe paal toe is. Maar ook Sander van Weperen is al lang dood. Toch groeien er nog wel elkebomen op de Haule.

*Op het kerkhof
van Haule*

